

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právních věcech žalobce JUDr. Z. V., proti žalované Policii České republiky, Správě Středočeského kraje, Praha 5 – Zbraslav, Na Baních 1304, o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2004, čj. 6 Ca 140/2004 – 25, ze dne 18. 7. 2005, čj. 6 Ca 140/2004 – 80, ze dne 3. 11. 2004, čj. 6 Ca 141/2004 – 25, ze dne 18. 7. 2005, čj. 6 Ca 141/2004 – 80, ze dne 3. 11. 2004, čj. 6 Ca 142/2004 – 26, a ze dne 18. 7. 2004, čj. 6 Ca 142/2004 – 83

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 16/2005, 8 As 54/2005, 8 As 17/2005, 8 As 55/2005, 8 As 18/2005 a 8 As 56/2005 se spojují ke společnému řízení. Tyto věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 8 As 16/2005.**
- II. Kasační stížnosti se zamítají.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

U Městského soudu v Praze jsou pod sp. zn. 6 Ca 140/2004, 6 Ca 141/2004 a 6 Ca 142/2004 vedena řízení o žalobách JUDr. Z. V. (dále též „stěžovatele“) proti rozhodnutím žalované (v jednotlivých žalobách blíže označeným). Usneseními tohoto soudu ze dne 3. 11. 2004, čj. 6 Ca 140/2004 – 25, 6 Ca 141/2004 – 25 a 6 Ca 142/2004 – 26 bylo vysloveno, že soud nepřiznává žalobci osvobození od soudního poplatku a že se zamítá žádost žalobce o ustanovení zástupce žalobci z řad advokátů. Včas podanými kasačními stížnostmi (učiněnými společným podáním ze dne 10. 11. 2004 a doručeným Městskému soudu v Praze dne 11. 11. 2004) se stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení těchto usnesení.

Poté usneseními Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2005, čj. 6 Ca 140/2004 – 80, 6 Ca 141/2004 – 80 a 6 Ca 142/2004 – 83 bylo k žádosti žalobce o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce v řízení o shora o uvedených kasačních stížnostech rozhodnuto, že se žalobci toto osvobození nepřiznává a žádost o ustanovení zástupce se zamítá. Proti těmto (posledně uvedeným) usnesením podal stěžovatel další kasační stížnosti a to společným podáním ze dne 22. 7. 2005, doručeným městskému soudu dne 25. 7. 2005 ve věcech sp. zn. 6 Ca 140/2004 a 6 Ca 142/2004 a podáním ze dne 17. 8. 2005, doručeným tomuto soudu dne 18. 8. 2005 ve věci sp. zn. 6 Ca 141/2004.

Protože jde o věci (kasační stížnosti) nejen se stejnou skutkovou, ale i právní problematikou, navíc se stejnými účastníky řízení, Nejvyšší správní soud v souladu s § 120 ve spojení s § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil tyto kasační stížnosti ke společnému projednání.

Stěžovatel v těchto kasačních stížnostech dovozuje, že napadená usnesení městského soudu jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Dále poukazuje na to, že postup Městského soudu v Praze mu upírá právo na spravedlnost a právo na právní pomoc a došlo tak k porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uvádí přehled všech řízení, které (ve správním soudnictví) byl či v současné době je nucen vést na ochranu svých ústavně zaručených základních práv a svobod a tvrdí, že byl nucen v tomto směru vynaložit částku dosahující téměř 500 000 Kč. Dovolává se svých majetkových a sociálních poměrů, zejména poukazuje na to, že jeho manželka je invalidní, její ozdravné pobyty značně zatěžují rodinný rozpočet. Starší syn stěžovatele byl účastníkem dopravní nehody, poté utrpěl závažný úraz i jeho mladší syn. Zastoupení stěžovatele bylo poskytnuto rozhodnutím České advokátní komory pouze v některých případech.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá ze všech usnesení napadených těmito kasačními stížnostmi, městský soud vycházel především z Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, předloženého stěžovatelem z kterého vyplývá, že žalobce měl průměrný měsíční čistý výdělek 15 527 Kč, má jednu vyživovací povinnost k synovi, manželka pobírá invalidní důchod ve výši 7381 Kč. Stěžovatel je spolu s manželkou spolumajitelem rodinného domu a osobního auta, má dluhy u fyzických osob ve výši 105 000 Kč. Ze spisu ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 11 Ca 62/2004 vyplývá, že stěžovatel dále pobírá příspěvek za službu ve výši 7196 Kč měsíčně. Na základě těchto skutečností se zřetelem na výši soudního poplatku městský soud dospěl k závěru, že stěžovatele nelze považovat za osobu, která nemá dostatečné prostředky k zaplacení tohoto poplatku. Pokud se týká žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů, městský soud poukázal především na § 35 odst. 7 s. ř. s. s tím, že není splněna jedna ze dvou nezbytných podmínek, tj. že stěžovatel splňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku.

Soud především neshledal naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku

důvodů. Napadená usnesení městského soudu jsou v první řadě srozumitelná, neboť z jejich výroků a záhlaví lze dobře zjistit, v jaké věci a jak soud rozhodl, tj. že zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení v záhlaví usnesení odpovídajícím způsobem uvedeným, tj. v řízení o správní žalobě či v řízení o kasační stížnosti. K tomu viz obdobný závěr vyslovený v rozhodnutích o obdobných kasačních stížnostech žalobce, např. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2005, čj. 2 As 66/2004 – 345.

Nelze ani dovést, že napadená usnesení jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z těchto rozhodnutí je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti soud svá rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel.

Pokud se týká vlastního (obsahu) rozhodnutí, je třeba vycházet především z § 36 s. ř. s., dle kterého účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Nejedná-li se tedy o případ uvedený v druhé větě tohoto ustanovení, soud (předseda senátu) především porovná na jedné straně výdělkové a další majetkové poměry dotyčného účastníka řízení, na druhé straně pak výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s dotyčným řízením před soudem. Výsledkem tohoto uvážení je pak závěr, zda účastníkovi je třeba přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

Touto úvahou se řídil i Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti kasačních stížností. Dospěl k závěru, že uvažovaná výše soudních poplatků v těchto věcech se zřetelem na příjem žalobce a jeho rodiny nebrání uplatnění práva na soudní ochranu.

Městský soud tedy nepochybil, když napadenými usneseními stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce pak, jak správně uvedl tento soud, odvisí od výsledku posouzení první otázky, tj. zda u stěžovatele jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

Ze všech těchto důvodů byly kasační stížnosti proti shora označeným usnesením Městského soudu v Praze jako bezdůvodné zamítnuty.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasačních stížnostech úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu